

Arrest

nr. 215 118 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 27 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 13 oktober 2015 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 18 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 201 211 van 16 maart 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Op 27 maart 2018 dienen de minderjarige kinderen van verzoekende partijen (hierna: verzoekende partijen) een verzoek in om internationale bescherming. Op 27 juli 2018 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

1.2.1. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de oudste dochter Z. M. (hierna: eerste verzoekster), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afgaanse nationaliteit te hebben. Je bent geboren op 20 juni 2010. Je bent afkomstig uit de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. Je kwam in 2015 naar België samen met je vader M. Y. (...), je moeder M. R. (...), je zus M. Za. (...) en je broer M. A. S. (...). Je ouders verklaarden dat jouw vader problemen zou gekend hebben met de taliban omdat hij een transportbedrijf had dat onder meer olie naar Amerikaanse basissen transporteerde. Daarom ontvluchtten jullie Afghanistan. Omwille van deze problemen deden jouw ouders zelf een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 13 oktober 2015. In het kader van dit verzoek nam het CGVS op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 16 maart 2018. Je ouders tekenden hier geen verder beroep tegen aan bij de Raad van State.

Op 27 maart 2018 werd vervolgens in jouw hoofde een eerste verzoek om internationale bescherming als minderjarige ingediend.

Je zei dat jullie vertrokken uit Afghanistan omdat IS (Islamitische Staat of Daesh) je vader wou doden. Jij wil graag in België blijven omdat je hier naar school gaat en vrienden en vriendinnen hebt. Je doet hier aan dansen, toneel, zwemmen en sport, wat niet toegelaten is voor meisjes in Afghanistan. In Afghanistan zou je je een hoofddoek, kledij met lange mouwen en een lange broek moeten dragen en dat vind jij niet leuk. Je vindt Afghanistan niet leuk omdat er gevochten wordt. Verder ben je in Afghanistan bang voor IS, omdat ze slecht zijn en mensen doden. Je bent bang dat IS jou of jouw familie zou doden.

Je moeder verklaarde in jouw hoofde dat jullie niet kunnen teruggaan naar Afghanistan omwille van de problemen die jullie daar hadden. Ze zei dat je verwesterd bent, daarom zal je niet aanvaard worden door de gemeenschap. Ze zei dat je hier naar school gaat en dat je het Farsi bijna vergat. Je weet ook niets over de islamitische religie. Ze vreest dat je in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan omdat de situatie van meisjes op school er niet goed is, omdat je ouders geen geld hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan, omdat kinderen onderweg naar school ontvoerd worden en omwille van de algemene onveiligheid. Ze vreest ook dat je jong zal moeten trouwen door financiële problemen en daardoor niet zal kunnen studeren. Ze zei dat ze je niet kan dwingen om een hoofddoek te dragen. Voorts zei ze dat je hier toneel en sport doet en dat meisjes dit niet mogen doen in Afghanistan.

Je legde ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: 11 brieven en getuigenissen van school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, een brief van jullie juridische begeleider in het opvangcentrum, 38 foto's van op school en bij activiteiten, een verslag van de begeleiding van het Yuneco Careteam en twee schoolrapporten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, werd jouw moeder tevens in jouw hoofde gehoord en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door jou en je ouders aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit jouw verklaringen en die van je moeder in jouw hoofde blijkt dat je asielaanvraag steunt op verschillende motieven. Zo baseer je je enerzijds op de problemen die je vader voor jullie vertrek kende. Daarnaast wil je in België blijven omdat je hier naar school gaat en vrienden en vriendinnen hebt. Je doet hier aan dansen, zwemmen, sport en toneel, wat niet toegelaten zou zijn voor meisjes in Afghanistan. Je wil ook niet terug naar Afghanistan omdat je er een hoofddoek en lange kledij zou moeten dragen. In Afghanistan vrees je ook de gevechten en IS. Je moeder haalt in jouw hoofde eveneens aan dat jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de problemen die jullie daar hadden. Ze beaamt dat je als meisje geen toneel en sport zal mogen doen in Afghanistan en ze zegt dat ze je niet kan dwingen om een hoofddoek te dragen. Voorts zegt ze dat je verwesterd bent, dat je het Farsi bijna vergeten bent en niets over de islamitische religie weet. Ze vreest dat je in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan en dat je jong zal moeten trouwen.

Met betrekking tot jouw verwijzing en die van je moeder naar de problemen die jouw vader in Afghanistan zou gekend hebben moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen asielaanvragen. Het CGVS nam in het kader van hun asielaanvragen op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 16 maart 2018. In het kader van jouw eigen asielaanvraag haalden jij noch jouw moeder enig element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvragen van jouw ouders. Het CGVS merkt op dat jij verklaarde dat jullie Afghanistan verlieten omdat IS jouw vader wou doden, je weet echter niet waarom IS je vader wou doden (CGVS 1812233, p. 7). Je gaf aan dat je hoorde dat IS slecht is en dat je vreest dat IS jou of je familie zou doden, je weet echter niet waarom IS jullie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7). Je ouders verklaarden echter dat je vader problemen had met de taliban, niet met IS (CGVS gehoorverslagen 1529131 en 1529131B, dd. 09/08/2017). Je zei dat je grootvader en de moeder van je tante gedood zijn door IS (CGVS 1812233, p. 7). Er blijkt echter uit de verklaringen van jou en je moeder dat je grootvader, die recent overleed, stierf ten gevolge van ziekte (CGVS, p. 10) en dat je andere grootvader nog leeft (CGVS 1812233, p. 6, 12). Jouw ouders maakten op geen enkel moment, noch in de onderhouden in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming, noch in die in het kader van de verzoeken van jou, je zus en en je broer, melding van een familielid dat gedood is door IS. Gezien jouw jonge leeftijd op het moment van je vertrek uit Afghanistan, je was immers ongeveer vijf jaar oud toen je Afghanistan verliet, jouw beperkte herinneringen aan Afghanistan (CGVS, p. 6) en de weinig eenduidige verklaringen van jou en jouw ouders kunnen jouw verklaringen over de vermeende problemen van je familie met IS niet als geloofwaardig worden beschouwd. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de vermeende problemen van jouw vader met de taliban. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie blauwe map).

Met betrekking tot jouw vrees voor IS in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uit jouw verklaringen blijkt dat je hierbij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en deze vrees niet personaliseert. Je hoorde immers in het algemeen dat IS slecht is en mensen doodt, je hebt zelf nooit mensen van IS gezien en je weet niet waarom IS je familie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7). Met betrekking tot jouw verklaring dat familieleden van jou gedood zijn door IS werd hierboven reeds opgemerkt dat dit niet geloofwaardig is.

Met betrekking tot de verklaring van je moeder dat je in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan omdat de situatie van meisjes op school er niet goed is, omdat je ouders geen geld hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan, omdat kinderen onderweg naar school ontvoerd worden en omwille van de algemene onveiligheid (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 5, 6) dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Balk heel wat scholen gevestigd zijn, zowel lagere scholen, middelbare scholen als instellingen van hoger onderwijs, en zowel scholen voor jongens, scholen voor meisjes als gemengde scholen. Er kan dan ook worden aangenomen dat je in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Dat het raar zal zijn voor jou om enkel met meisjes op school te zitten (CGVS 1812233, p. 11), zoals je moeder zei, houdt geen verband met de vrees ten aanzien van jouw land van herkomst, noch met het eventuele risico op ernstige schade dat jij daar zou lopen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt hebben de voornaamste barrières voor meisjesonderwijs buiten het schoolsysteem te maken met de economische situatie van de familie en conservatieve opvattingen en tradities binnen de gemeenschap (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit zijn redenen die je moeder ook aanhaalt, echter kan er in dit geval geen geloof aan worden gehecht. Dat je ouders geen geld zouden hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan is vooreerst louter een reden van economische aard die niet kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Bovendien merkt het CGVS op dat uit de verklaringen van je ouders in het kader van hun asielaanvragen blijkt dat jullie naar Afghaanse normen een bemiddelde familie zijn, zo was je vader hoofd van een transportbedrijf en had je familie aan vaders kant meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6, 11). Gevraagd of je vader opnieuw zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan, haalde je moeder slechts aan dat zijn leven in gevaar is omwille van de taliban en dat de taliban overal in Afghanistan zijn (CGVS 1812233, p. 12). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen van je vader met de taliban, acht het CGVS je vader in staat om opnieuw te werken in Afghanistan en zo in het levensonderhoud en de scholing van zijn kinderen te voorzien. Voorts merkt het CGVS op dat je paternale grootvader recent overleed, maar dat je moeder zelfs niet weet of je vader, de enige zoon, recht heeft op een deel van de erfenis (CGVS 1812233, p. 10). Nochtans blijkt uit de verklaringen van je vader in het kader van zijn asielaanvraag dat je grootvader en zijn broer eigenaar waren van meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6). Dat je moeder zelfs niet weet of je vader recht heeft op een deel van de erfenis ondermijnt de geloofwaardigheid van haar bewering niet genoeg geld te hebben om haar kinderen naar school te laten gaan.

Gevraagd waarom de situatie voor meisjes op school in Afghanistan niet goed is, zei je moeder dat men er in Afghanistan niet van houdt dat meisjes naar school gaan en dat dit een negatieve impact zal hebben op haar kinderen (CGVS 1812233, p. 11). Echter blijkt uit de verklaringen van je moeder dat je beide ouders willen dat hun kinderen studeren (CGVS 1812233, p. 10), dat jij naar een privé-kleuterschool ging toen je nog in Afghanistan woonde (CGVS 1592131B, p. 3), dat je grootmoeder les gaf aan een meisjesschool (CGVS 1812233, p. 12 en CGVS 1592131, p. 6), dat je grootouders blij zijn dat je naar school gaat nu (CGVS 1812233, p. 12) en dat het er voor je ouders en familie in Afghanistan niet toe doet dat je in België naar een katholieke school gaat (CGVS 1812233C, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat jouw omgeving naar Afghaanse normen conservatief is en je omwille hiervan niet naar school zou kunnen gaan.

Voorts dient vastgesteld te worden dat je geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoert op basis waarvan kan worden aangenomen dat jij, je broer en zus een ernstig veiligheidsrisico lopen indien jullie in Afghanistan naar school zouden gaan. De Raad stelde reeds in haar arrest in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu werden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van jou, je broer en zus aannemelijk maken. Het CGVS herhaalt in deze context de volgende opmerking van de Raad: "Uit hun verklaringen blijkt dat hun oudste dochter in Afghanistan dagelijks in de voormiddag naar de kinderopvang ging en dat zij dit niet meer toelieten toen verzoeker een tweede keer door de taliban werd

bedreigd (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22; stuk 10, gehoorverslag verzoekster, p. 3). In de mate dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, kan evenmin worden aangenomen dat zijn oudste dochter als gevolg daarvan verhinderd werd naar de kinderopvang te gaan." Met betrekking tot het risico op ontvoering van jou, je zus en broer zei je moeder in algemene bewoordingen dat jullie ontvoerd zullen worden omdat jullie meisjes zijn of ontvoerd zullen worden voor geld of misbruik, en dat ontvoeringen van schoolkinderen bijna elke dag gebeuren in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 11 en CGVS 1812233D, p. 5). Deze algemene bewering volstaat echter niet om aan te tonen dat jij, je broer of zus in jullie land van herkomst werkelijk zullen worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Je moeder verklaarde dat jij, je broer en zus specifiek zouden gevisieerd worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn na jullie terugkeer uit Europa, ze zouden dit met name kunnen afleiden uit jullie kledij en taal (CGVS 1812233, p. 11, 12). Dat jullie ontvoerd zouden worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn blijft echter een blote bewering. Je moeder verklaarde immers dat in haar familie nooit kinderen werd ontvoerd (CGVS 1812233D, p. 5), nochtans waren jullie een bemiddelde familie in Afghanistan. Gevraagd of je moeder schoolkinderen kende die ontvoerd zijn, vernoemde ze enkel een buurjongen die niet van een rijke familie was (CGVS 1812233D, p. 5). Voorts merkt het CGVS op dat verwacht kan worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen. Met betrekking tot je taalgebruik merkt het CGVS op dat het feit dat je in België soms Nederlands en soms Farsi spreekt met je ouders (CGVS 1812233, p. 6, 10) niet voldoende is om te concluderen dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van je taalgebruik geïdentificeerd zou worden als een "returnee" van Europa en hierdoor een verhoogd risico op ontvoering zou lopen. Immers blijkt dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt en kan verwacht worden dat je kennis van deze taal snel verhoogd kan worden indien nodig gezien jouw jonge leeftijd en het feit dat je ouders moedertaalsprekers zijn.

Voorts wil je niet naar Afghanistan terugkeren omdat je er een hoofddoek en lange kledij zou moeten dragen. Je ziet dat niet zitten omdat je dat niet leuk vindt en omdat je vrij wil zijn en een korte broek en kledij met korte mouwen wil dragen en geen hoofddoek (CGVS 1812233, p. 6). Jouw moeder zegt dat je het gewoon bent geen hoofddoek te dragen en dat ze je niet kan dwingen om er een te dragen (CGVS 1812233, p. 11). Hierin kan echter geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden. Er dient te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar jouw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die je gekend hebt tijdens jouw verblijf in België, niet volstaat om in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan het feit dat je lange kledij en een hoofddoek niet leuk vindt en graag een korte broek en kledij met korte mouwen wil dragen en geen hoofddoek niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovenstaande argumenten zijn evenzeer van toepassing op de verklaring dat je in Afghanistan niet aan dansen, zwemmen, sport en toneel kan doen, activiteiten die je in België wel beoefent. Daarenboven merkt het CGVS op dat volgens beschikbare informatie (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) de sociale attitudes ten opzichte de plaats van meisjes en vrouwen in Afghanistan minstens in stedelijke gebieden losser geworden zijn. Volgens deze informatie bestaan er doorheen het land vrouwenteams voor handbal, voetbal, volleybal, basketbal, judo, karate, taekwondo, hockey, cricket, schaken, powerlifting en andere sporten die compatibel zijn met de Afghaanse en islamitische cultuur en tradities. Volgens anders toegevoegde informatie zijn er in Mazar-e-Sharif, jouw stad van herkomst, onder meer een skateboardingschool voor meisjes en jongens en zijn er in steden zoals Kabul, Herat en Mazar-e-Sharif gyms, sportclubs, parken en zelfs zwembaden voor vrouwen.

Daarnaast wil je in België blijven omdat je hier naar school gaat en hier vrienden en vriendinnen hebt (CGVS 1812233, p. 6). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de vrees van jouw moeder dat jij, je zus of broer jong zullen moeten trouwen (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 6) dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is die ze geenszins heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Je moeder verklaarde dat ze getrouwd is toen ze 16 jaar was omdat haar ouders dit zo beslist hadden (CGVS 1812233, p. 11), tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming verklaarde ze echter dat ze 17 of 18 jaar oud was toen ze trouwde (CGVS 1592131B, p. 2). Jouw moeder verklaarde voorts dat zowel zij als jouw vader niet willen dat jij jong trouwt (CGVS 1812233, p. 10, 11). Gevraagd wat haar doet denken dat jij en je zus jong zouden moeten trouwen gezien zij en haar echtgenoot dit niet willen, antwoordde ze dat de situatie in Afghanistan zo is en dat ouders ook omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren (CGVS 1812233, p. 11). Ook over je broer zegt ze dat hij niet zal kunnen studeren en gedwongen zou worden om te trouwen omdat jullie familie geen geld heeft voor studies (CGVS 1812233D, p. 6). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan er echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat jouw familie in geval van terugkeer naar Afghanistan in precaire financiële omstandigheden zou verkeren. Bijgevolg slaagde je moeder er niet in aannemelijk te maken dat jij, je zus of broer op jonge leeftijd zouden moeten trouwen.

Jouw moeder wierp in jouw hoofde ook op dat je verwesterd bent (CGVS 1812233, p. 9). Gevraagd wat ze daarmee bedoelt zei ze dat je de Farsi taal onvoldoende machtig bent, dat je niets weet over jullie religie en dat je geen contact hebt met jullie familie in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 9). Met betrekking tot jouw talenkennis dient vooreerst herhaald te worden dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt, dit blijkt uit het feit dat je met je ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Gevraagd of jij en je broer en zus geen Farsi zouden kunnen leren als het nodig is, jullie slaagden er immers wel in op korte tijd Nederlands te leren, zei je moeder dat het moeilijk zal zijn voor jullie (CGVS 1812233, p. 10). Op de vraag waarom jullie moeilijkheden zouden hebben om de taal te leren, antwoordde ze dat het omwille van de taalverandering is en dat het moeilijk zal zijn voor jullie om Nederlands op te geven en Farsi te leren (CGVS 1812233, p. 10), wat een bijzonder vage en weinig overtuigende verklaring is. Met betrekking tot jouw gebrek aan kennis over de islam dient opgemerkt te worden dat dit niet louter een gevolg is van jouw verblijf in België, maar evenzeer van het feit dat jouw ouders, die sjiitische moslims zijn, jullie niets vertellen over deze religie omdat jij, je broer en zus nog klein zijn en jullie focus op school ligt (CGVS 1812233C, p. 5). Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie desgewenst in staat moet zijn je de nodige kennis over de islam bij te brengen op het niveau van een kind, en dat je je kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan. Met betrekking tot je moeders verklaring dat je geen contact hebt met je familie in Afghanistan moet vooreerst opgemerkt worden dat je ouders wel nog contact hebben met de familie en dat jij hen groet aan de telefoon wanneer je ouders hen bellen (CGVS 1812233, p. 6). Het CGVS merkt voorts op dat een gebrek aan contact of een beperkt contact met familie in jouw land van herkomst, een beperkte talenkennis en een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kunnen beschouwd worden. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland de religie en taal (verder) zou moeten leren en de banden met je familie in Afghanistan opnieuw zou moeten opbouwen geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de opmerking van jouw advocaat, met name dat het CGVS rekening moet houden met de verwestering van jou, je broer en zus bij jullie functioneren in de Afgaanse maatschappij en dat de vraag moet gesteld worden of jullie kunnen verbergen dat jullie in Europa opgroeiden (CGVS 1812233, p. 13), dient opgemerkt te worden dat noch jijzelf, noch je moeder aantonen en geenszins aannemelijk maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa anders/als verwesterd gepercipieerd en alzo gevisieerd zal worden. Er werd op geen enkele manier concreet aangetoond dat jouw verblijf in Europa van jou een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat jij, als achtjarig meisje, omwille van jouw verblijf in België, je niet in de stad Mazar-e-Sharif zou kunnen vestigen met jouw gezin. Men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar jij echter in gebreke blijft. Je moeder haalde aan dat je in Afghanistan niet aanvaard zal worden door de gemeenschap omwille van je kledij en taal (CGVS 1812233, p. 10), hierboven werd reeds uitgelegd waarom dit niet aannemelijk is.

Betreffende jouw goede integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen of die van je moeder blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat, deelneemt aan sportieve en culturele activiteiten, Nederlands spreekt en hier vrienden en vriendinnen in de lokale gemeenschap hebt, betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. De brieven en getuigenissen van school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, de brief van jullie juridische begeleider in het opvangcentrum, de foto's van op school en bij activiteiten en je schoolrapporten hebben geen betrekking op de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een aanwijzing van jouw integratie in België. Deze documenten kunnen mogelijk aangevoerd worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen. Je legde voorts een begeleidingsverslag van het Yuneco Careteam neer waaruit blijkt dat er een psychosociale begeleiding aangeboden werd aan jou, je broer, zus en ouders van 20 maart 2018 tot 2 juli 2018. Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jullie situatie, kan dit verslag op geen enkele wijze bovenstaande analyse veranderen. De enige concrete inhoudelijke vaststelling in dit verslag is immers dat jij en je gezinsleden stress ervaren. Bovendien merkt het CGVS op dat volgens het verslag de begeleiding in de verkennende fase is gebleven aangezien er slechts enkele sessies zijn geweest met jullie gezin. Met betrekking tot de bijkomende documenten die uw advocaat aangaf te zullen voorleggen na het persoonlijk onderhoud, met name een brief van hem en een medisch document met betrekking tot de gezondheidstoestand van je broer A. S. (...) (CGVS 1812233, p. 13 en CGVS 1812233D, p. 5) dient opgemerkt te worden dat het CGVS deze documenten tot op heden niet heeft ontvangen.

Bijgevolg maak je het niet aannemelijk dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Jij bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif, provincie Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het eerste verzoek van jouw zus M. Za. (...) en je broer M. A. S. (...) eveneens wordt besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.2. De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de jongste dochter Za. M. (hierna: tweede verzoekster), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent geboren op 4 juni 2012. Je bent afkomstig uit de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. Je kwam in 2015 naar België samen met je vader M. Y. (...), je moeder M. R. (...), je zus M. Z. (...) en je broer M. A. S. (...). Jouw vader zou problemen gekend hebben met de taliban omdat hij een transportbedrijf had dat onder meer olie naar Amerikaanse basissen transporteerde. Daarom ontvluchtten jullie Afghanistan. Omwille van deze problemen deden jouw ouders zelf een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 13 oktober 2015. In het kader van dit verzoek nam het CGVS op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 16 maart 2018. Je ouders tekenden hier geen verder beroep tegen aan bij de Raad van State.

Op 27 maart 2018 werd vervolgens in jouw hoofde een eerste verzoek om internationale bescherming als minderjarige ingediend.

Je wil graag in België blijven omdat het niet leuk is in Afghanistan, er wordt daar namelijk gevochten. In België vind je het wel leuk.

Je moeder verklaarde dat ze hetzelfde vreest voor jou als voor je zus Z. (...). In het kader van het verzoek om internationale bescherming van je zus Z. (...) verklaarde je moeder met name het volgende, zoals werd weergegeven door het CGVS in de beslissing van je zus Z. (...): "(...)"

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw moeder, advocaat en vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door jou en je ouders aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Je herinnert je je niets meer van Afghanistan (CGVS, p. 3). Je verklaarde dat je niet naar Afghanistan wil gaan omdat het niet leuk is in Afghanistan, er wordt met name gevochten in Afghanistan (CGVS,

p. 3). Je weet niet welke andere dingen er niet leuk zijn in Afghanistan (CGVS, p. 3). Uit jouw verklaringen blijkt dat je in Afghanistan de algemene veiligheidssituatie vreest. Dit houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, religie, nationaliteit, politiek of behorende tot een sociale groep) en kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Er kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat het hier leuk is, zo vind je het leuk om hier naar de speeltuin te gaan (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij België leuk vindt en hier graag naar de speeltuin gaat betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Je moeder verwees in het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde volledig naar de verklaringen die ze aflegde in het kader van het persoonlijk onderhoud van je zus, M. Z. (...) (CGVS 1812233). Je moeder verklaarde dat ze dezelfde vrees heeft voor jullie beiden en dat jij hetzelfde bent en doet als je zus Z. (...) (CGVS, p. 5). In de beslissing van je zus wordt uitgelegd waarom haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Dezelfde beoordeling is ook op jouw verzoek om internationale bescherming van toepassing. De beslissing van je zus M. Z. (...) luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2.3. De derde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de zoon A. S. M. (hierna: derde verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent geboren op 23 oktober 2013. Je bent afkomstig uit de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. Je kwam in 2015 naar België samen met je vader M. Y. (...), je moeder M. R. (...) en je zussen M. Z. (...) en M. Za. (...). Jouw vader zou problemen gekend hebben met de taliban omdat hij een transportbedrijf had dat onder meer olie naar Amerikaanse basissen transporteerde. Daarom ontvluchtten jullie Afghanistan. Omwille van deze problemen deden jouw ouders zelf een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 13 oktober 2015. In het kader van dit verzoek nam het CGVS op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 16 maart 2018. Je ouders tekenden hier geen verder beroep tegen aan bij de Raad van State.

Op 27 maart 2018 werd vervolgens in jouw hoofde een eerste verzoek om internationale bescherming als minderjarige ingediend.

Je wil graag in België blijven omdat je hier wil voetballen. Je weet niet waarom je niet naar Afghanistan wil gaan.

Je moeder verklaarde dat ze hetzelfde vreest voor jou als voor je zussen. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van je zus Z. (...) verklaarde je moeder met name het volgende, zoals werd weergegeven door het CGVS in de beslissing van je zus Z. (...): "(...)"

Je moeder voegde toe dat je niets weet over Afghanistan en dat kinderen van jouw leeftijd niet naar school gaan in Afghanistan. Voorts zei ze dat je een goedaardige hersentumor hebt, ze is bezorgd hierover omdat er in Afghanistan geen behandeling is. Ze zei dat je in België bent gevallen en dat je sindsdien kwaad en nerveus wordt, daarom ben je in behandeling bij een psycholoog. Je advocaat voegde toe dat je mogelijk kinderarbeid zou moeten verrichten in Afghanistan en dat je mogelijk problemen zou krijgen als je zelf een partner zou kiezen.

Je legde ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: 11 brieven en getuigenissen van school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, een brief van jullie juridische begeleider in het opvangcentrum, 35 foto's van op school en bij activiteiten en een verslag van de begeleiding van het Yuneco Careteam.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit jouw verklaringen blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw moeder, advocaat en vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door jou en je ouders aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Je verklaarde dat je niet weet waarom je niet naar Afghanistan wil gaan (CGVS, p. 3). Je zei dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen. Uit je verklaringen blijkt dat je geen vrees hebt ten opzichte van Afghanistan. Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij hier graag wil voetballen betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Je moeder legde in het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde verklaringen af over je medische toestand, met name dat je in België bent gevallen van een hoogte en dat de dokters een goedaardige tumor in je hoofd hebben ontdekt (CGVS, p. 4, 5). Ze vreest dat je in Afghanistan geen medische behandeling zal kunnen krijgen als de tumor problemen zou veroorzaken. Je moeder zei tevens dat je kwaad en nerveus wordt sinds je val en dat je hiervoor in behandeling bent bij een psycholoog (CGVS, p. 5). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jouw situatie, is het feit dat je een goedaardige tumor hebt en kwaad en nerveus wordt sinds je gevallen bent echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit de verklaringen in jouw hoofde geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dien je voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan je meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Met betrekking tot je moeders verklaring dat je niets weet over Afghanistan en je je niets herinnert van Afghanistan (CGVS 1812233D, p. 4) dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde asielmotieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de opmerking van je moeder dat kinderen van jouw leeftijd niet naar school gaan in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat jouw zus Z. (...), die ongeveer dezelfde leeftijd had als jij nu hebt in de periode van jullie vertrek uit Afghanistan, in Afghanistan naar de kleuterschool ging (CGVS 1592131B, p. 3). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan deze bewering.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je een risico zou lopen op kinderarbeid als het inkomen van je familie onvoldoende is (CGVS 1812233D, p. 7), stelt het CGVS vast dat dit louter een hypothetische bewering is. In de hieronder vermelde beslissing van je zus Z. (...) werd opgemerkt dat jouw familie in Afghanistan welstellend was en dat je moeder geen gegronde redenen aanhaalde waarom je vader niet zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS merkt voorts op dat jouw familie aan vaders kant, met wie je ouders nog in contact zijn, nog steeds minstens in het bezit is van een appartementsgebouw (CGVS 1812233D, p. 8), waaruit blijkt dat ze niet in precaire omstandigheden leven. Er zijn bijgevolg geen gegronde redenen om aan te nemen dat jij in geval van terugkeer naar Afghanistan verplicht zou zijn om als kind te werken.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat er een risico zou zijn op onder meer eerwraak wanneer je zelf een partner zou kiezen in Afghanistan (CGVS, 1812233D, p. 7), dient opgemerkt te worden dat dit loutere een hypothetische bewering is waarvoor geen enkel concrete aanwijzing is, zeker gezien je nog maar vier jaar oud bent en dus nog lang niet in staat bent om zelf een partner te kiezen.

Naast deze elementen verwees je moeder in het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde volledig naar de verklaringen die ze aflegde in het kader van het persoonlijk onderhoud van je zus, M. Z. (...) (CGVS 1812233). Je moeder verklaarde dat ze dezelfde vrees heeft voor jou (CGVS, p. 4). In de beslissing van je zus wordt uitgelegd waarom haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Dezelfde beoordeling is ook op jouw verzoek om internationale bescherming van toepassing. De beslissing van je zus M. Z. (...) luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU).

In het eerste onderdeel van het middel laten verzoekende partijen inzake de vluchtelingenstatus het volgende gelden:

“De bestreden beslissingen stellen ten onrechte dat eerste verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou hebben. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt, komen verzoekers wel degelijk in aanmerking om te worden erkend als vluchteling en diens verklaringen zijn meer dan overtuigend.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissingen o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In ca.su is dat niet gebeurd.

Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoekers die toch minderjarig zijn.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoekers menen dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoekers stellen vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissingen niet volstaan om de beslissingen te dragen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]."

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

"(...)"

Verzoekers zijn minderjarig.

Eerste verzoeker is 8 jaar oud. Tweede verzoekster is 6 jaar oud. Derde verzoeker is 4 jaar oud.

Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging dient te zijn bij elke beslissing die het kind aanbelangt:

"(...)"

Ook artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CGVS bepaalt:

"(...)"

Uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielpcedure én op het moment dat zij uitgezet gaan worden.² Deze schade komt uiteraard boven de schade die minderjarige kinderen van verzoekers al hebben opgelopen door de gedwongen migratie.³

Met betrekking tot verzoekers kan onder meer worden verwezen naar de volgende passage van het rapport:

"Algemeen

Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gastland Nederland. De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun juf of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker, deze is gekoppeld aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep, spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld als meisje vrij kunnen bewegen, iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid is. Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding en verzorging van jongere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.²⁴
- De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen – zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen – op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.
- De kinderen zijn ingeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende de ontwikkelingsstaken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit, gaan verloren als zij in het land van herkomst opnieuw moeten beginnen.
- De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs is in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden. De Haene en Grietens 2006, p. 379. Dergelijke geparentificeerde roldefinities voor het vluchtelingenkind kunnen sterk binnen de gezinsstructuur geworteld raken en zo de psychosociale ontwikkeling van jonge vluchtelingen diepgaand beïnvloeden.
- De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands. Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van

Nederlandse kinderen. Willen er gewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weggestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling."

Uit de verklaringen van verzoekers en die van hun moeder blijkt dat ze hun verzoek om internationale bescherming steunen op verschillende motieven. Uit alles blijkt dat verzoekers verwesterd zijn en dan ook de vrees koesteren om zich te vestigen in Afghanistan. Wat betreft eerste verzoekster kan worden bemerkt dat ze hier in België verschillende activiteiten kan uitoefenen: naar school gaan en vrienden en vriendinnen hebben, dansen, zwemmen, en bezig zijn met sport en toneel, wat niet toegelaten is voor meisjes in Afghanistan. In hoofde van eerste verzoekster haalde haar moeder tevens aan dat ze als meisje inderdaad geen toneel en sport zal mogen doen in Afghanistan en stelde verzoeksters moeder dat ze eerste verzoekster niet kan dwingen om een hoofddoek te dragen. Verzoeksters moeder verklaarde dat eerste verzoekster inderdaad verwesterd is, dat ze het Farsi bijna vergeten is en niets weet over de islamitische religie. Verzoeksters moeder verklaarde tevens dat ze vreest dat eerste verzoekster niet naar school zal kunnen gaan en dat ze jong zal moeten trouwen, zoals dat het geval was bij haar. Ten aanzien van tweede verzoekster verklaarde haar moeder dat ze dezelfde vrees heeft als die van eerste verzoekster.

Verzoekers moeder wierp in hoofde van eerste verzoekster op dat ze verwesterd is. Gevraagd wat ze daarmee bedoelt verklaarde ze dat eerste verzoekster de Farsi taal onvoldoende machtig is, dat eerste verzoekster niets weet over hun religie en dat eerste verzoekster geen contact heeft met de familie in Afghanistan. (Administratief dossier eerste verzoekster, pag. 9)

De verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing te erkennen dat eerste verzoekster haar eigen moedertaal niet voldoende machtig is. De verwerende partij stelt immers dat eerste verzoekster 'een zekere kennis van het Farsi heeft' (bestreden beslissing eerste verzoekster, pag. 4). Gevraagd of eerste verzoekster en haar broer en zus geen Farsi zouden kunnen leren als het nodig is, verklaarde hun moeder dat het omwille van taalverandering is en dat het moeilijk zal zijn voor hen om Nederlands op te geven en Farsi te leren. De verwerende partij stelt ten onrechte dat dit een bijzondere vage en weinig overtuigende verklaring is. Het feit dat verzoekers moeilijkheden zullen kennen staat buiten kijf. Dat dit voor hen problemen zal opleveren staat vast.

Ook met betrekking tot de religie, lijkt de verwerende partij te erkennen dat verzoekers geenszins islamitisch zijn opgevoegd. Inzake tot het gebrek aan hun kennis over de islam merkt de verwerende partij op dat dit niet louter een gevolg is van hun verblijf in België, maar evenzeer van het feit dat hun ouders, die sjiiitische moslims zijn, hen niets vertellen over deze religie om verzoekers nog klein zijn en zij de focus leggen op school. De verwerende partij argumenteert naast de kwestie en dient de toestand van verzoekers op het moment van de beslissing te beoordelen. De stelling van de verwerende partij dat verzoekers familie in staat moet zijn hen de nodige kennis over de islam bij te brengen houdt geen rekening met het feit dat verzoekers thans geen kennis hebben van de islam. De verwerende partij dient te beoordelen wat de impact is van dit gegeven. Hetzelfde argument geldt met betrekking tot de verklaring van hun moeder, waaruit blijkt dat eerste verzoekster geen contact heeft met de familie in Afghanistan.

Verzoekers hebben aldus geen band meer met hun land van herkomst.

Ten onrechte concludeert de verwerende partij dat het gebrek aan contact of een beperkt contact met hun familie in het land van herkomst, een beperkte talenkennis en een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kunnen beschouwd worden.

De bestreden beslissingen zijn ook tegenstrijdig, daar het CGVS stelt dat ze over goede integratie van verzoekers in België enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging zoals in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat nergens uit verzoekers verklaringen of die van hun moeder dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen leiden.

Zoals reeds aangehaald door hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster wensen verzoekers benadrukken dat zij inderdaad tot een bepaalde sociale groep behoren zoals bepaald door art. 48/3, §4, d van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat een groep onder meer moet worden geacht een specifieke groep te zijn indien de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Hieromtrent lijkt in de bestreden beslissingen geen motivering te zijn opgenomen.

Het is duidelijk dat verzoekers vervolging vrezen omwille van het behoren tot een specifiek sociale groep, met name als minderjarige sjiitische -verwesterde- moslims die normen en (gewoonte) regels die in hun land van herkomst gelden, bij terugkeer naar het land van herkomst zullen schenden.

Ter zake wensen verzoekers dan ook benadrukken – wellicht ten overvloede – dat de verzoekers volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Dit bleek ook uit het persoonlijk onderhoud.

Het gezin bestaat uit vader, moeder en drie kinderen in de leeftijd van 8, 6, en 4 jaar. Uit het persoonlijk onderhoud is gebleken dat verzoekers geen of onvoldoende herinnering hebben aan een ander land dan België. Ze spreken amper Dari (en dit enkel met hun ouders) en kunnen deze taal niet lezen of schrijven. Verzoekers werden overigens tijdens het gehoor in het Nederlands gehoord, zonder enige tussenkomst van de aanwezige tolk. Enkel hun moeder werd bijgestaan door een tolk Dari.

Verzoekers legden ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: 11 brieven en getuigenissen van school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, een brief van de juridische begeleider van het opvangcentrum Caritas, 38 foto's van op school en bij activiteiten, een verslag van de begeleiding van het Yuneco Careteam en twee schoolrapporten.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de door verzoekers neergelegde documenten de appreciatie vervat in de beslissing niet kunnen ombuigen. Voor verzoekers is het een raadsel waarom deze documenten niet in staat zijn om verzoekers verwestering aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de inhoud van deze documenten betwist. De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing door te stellen dat deze documenten hoogstens een aanwijzing zijn van hun integratie in België. De verwerende partij stelt dat deze documenten mogelijk aangevoerd kan worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar dat dit niet volstaat om verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. Uit dit blijkt dat de verwerende partij geen enkel nuttig argument kan opwerpen inzake de verwestering van verzoekers. Uit stuk 2 dossier verzoekers bevestigt de juridisch begeleider van Caritas dat de familie reeds voor hun transfer naar Scherpenheuvel (opvangcentrum) zeer goed geïnterrogeerd was in de Belgische manier van leven. De vrije Basisschool verklaarde dat verzoekers sinds 1 september 2016 ingeschreven zijn en dat ze gedurende deze twee schooljaren op alle ontwikkelingsdomeinen sterk positief zijn gegroeid. (stuk 3 dossier verzoekers). Daargelaten dat de school bevestigt dat verzoekers ijverige kinderen zijn, bevestigen zij ook dat de voertaal van de kinderen het Nederlands is en wanneer er op hun vraag al eens moet worden getolkt dat ze zich moeilijk kunnen uitdrukken in hun eigen moedertaal (stuk 3 dossier verzoekers). De verwerende partij gaat tevens voorbij aan het feit dat er in de school ook enkele schoolvieringen worden georganiseerd in de dorpskerk. De school bevestigt dat verzoekers hierbij alsook hun ouders een actieve rol op zich nemen en steeds aanwezig zijn. (stuk 3 dossier verzoekers) Dat de familie kwetsbaar is wordt aangetoond middels stuk 4. Bij schrijven van 22.05.2018 verklaart Dr. S. B. (...) dat verzoekers samen met hun ouders sinds 21.03.2018 worden begeleid door Yuneco Care omwille van psychosociale problemen. (stuk 4 dossier verzoekers)

Verzoekers verwijzen tevens naar de verklaring van de heer P. P. (...) waarbij hij het volgende verklaart (stuk 5 dossier verzoeker):

*"(...) - de kinderen zijn bijzonder goed geïntegreerd in de klasgroep en hebben heel wat vriendjes. De kinderen worden regelmatig door klasgenootjes uitgenodigd om deel te nemen aan verjaardagfeestjes of activiteiten in andere gezinnen. Ze voelen dan tastbaar dat ze van harte welkom zijn en leren verder de gebruiken in onze Westerse cultuur. De kinderen voelen zich hierbij bijzonder goed en gewaardeerd. (...) - deelnemen aan de activiteiten, ondanks het feit dat ze niet aansluiten bij de Afghaanse cultuur en gebruiken, is geen enkelprobleem voor de ouders
(...) Voor mij is dit gezin een voorbeeld van echte integratie in onze Westerse maatschappij." (stuk 5 dossier verzoekers)*

Verzoekers verwijzen tevens naar de verklaringen van de ouders van een aantal klasgenoten. Zo verklaart mevrouw L. G. (...) dat ze denken dat verzoekers veel gewoontes en waarden van België hebben aangenomen, die ze echt in moeilijkheden en in gevaar zouden brengen als ze terug naar Afghanistan zouden moeten gaan. (stuk 8 dossier verzoekers)

Verzoekers wensen te onderstrepen dat de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolgaande kinderen. Te dezen verwijzen verzoekers naar het volgende UNHCR-rapport:

"Limits on access to education remain a significant concern. While school attendance has improved for both boys and girls,³⁷⁹ high levels of insecurity are a major factor in hampering access to education, with 4.2 million children reported to lack access to education due to security reasons.³⁸⁰ The use of schools for military purposes by both AGEs and pro-government forces poses further concerns.³⁸¹ AGEs also continue to carry out direct attacks against schools, teachers and students,³⁸² especially in relation to education for girls.³⁸³ Such attacks were reported to be on the increase.³⁸⁴ Other obstacles to girls' education in particular included poverty, early and forced marriage, lack of family support, lack of female teachers, and long distances to the nearest school."⁴

Vooraf eerste en tweede verzoeksters lopen een ernstig veiligheidsrisico indien zij naar school zouden gaan. Het alternatief is thuisblijven en geen onderwijs krijgen. De UNHCR Eligibility Guidelines (p. 62) stellen ook uitdrukkelijk dat kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel zijn:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children falling under the following categories may be in need of international refugee protection:

(...)

d) School-age children, particularly girls.³⁸⁶

Depending on the individual circumstances of the case, they may be in need of international protection on the ground of their membership of a particular social group, their religion and/or their (imputed) political opinion."

Het risico dat eerste en tweede verzoeksters thuis zullen blijven is zeer groot. Verzoekers verwijzen hieromtrent naar een rapport van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen:

32. The Committee highly appreciates the efforts to increase the enrolment of girls at all levels of education and it commends the demonstrated political will to continue pursuing this goal through global mobilization. It considers that sustainable development calls for an educated population with equal opportunities for women and men and fully supports the high priority given to this issue. However, it is concerned at the high illiteracy rate among women, the low enrolment of girls, particularly at the secondary level, and their high dropout rate, especially in rural areas, mainly due to a lack of security to and from school. It is further concerned about the negative attitudes in society with respect to girls' education, as well as at the lack of qualified female teachers and the poor school infrastructure and long distances to school. It expresses its deep concern at the increased number of attacks on girls' schools and written threats warning girls to stop going to school by non-State armed groups, as well as at incidents where girls became ill at school under the suspicion of being poisoned. It is also concerned about the marked underrepresentation of women in higher education which is a major impediment to their appointment in public offices and their engagement in public affairs.⁵

Verzoekers moeder verklaarde dat eerste verzoekster in Afghanistan niet naar school zou kunnen gaan omdat de situatie van meisjes op school er niet goed is, omdat haar ouders geen geld hebben om verzoekers naar school te laten gaan, omdat kinderen onderweg naar school ontvoerd worden en omwille van algemene onveiligheid. Ten onrechte worden deze argumenten opzijgeschoven, terwijl rapporten verzoekers bezorgdheid lijken te bevestigen.

Van verzoekers, minderjarige kinderen, kan dan ook geenszins gevraagd worden dat zij zich conformeren aan de normen, waarden en maatschappelijke regels zoals deze heersen in Afghanistan. Gelet op en in het licht van de verwestering/integratie van verzoekers in de Belgische samenleving is het voor verzoekers dan ook niet mogelijk om een Afgaanse levensstijl aan te nemen, omdat zij nooit een Afgaanse levensstijl hebben gekend. Ze waren immers heel jong toen ze Afghanistan hebben verlaten en hebben dan ook geen band meer met het land van herkomst.

Verzoekers kunnen zich dan ook in Afghanistan niet op dezelfde wijze als in België kunnen uiten of ontplooiën. Uw Raad is op de hoogte van het feit dat Afgaanse vrouwen in Afghanistan zeer beperkt zijn in hun bewegingsvrijheid. Ze kunnen de facto niet zonder begeleiding van een mannelijk familielid de straat op.⁶ Het kan van eerste en tweede verzoeksters redelijkerwijs niet worden verwacht dat zij zich aanpassen aan de Afgaanse samenleving en al haar precaire gevoeligheden, die bovendien ook nog eens een strenge scheiding tussen mannen en vrouwen kent.

Verzoekers menen dat ze in een zodanig bepalende levensfase zijn opgegroeid in België, dat zij zich niet bewust zijn van hun westerse gedrag, en dat bovendien aan hun moedertaal te horen is dat in Europa hebben verbleven zodat zij, zelfs als zij zich proberen aan te passen aan de Afghaanse cultuur, gevaar lopen omdat hun westers gedrag wordt toegedicht.⁷ Naar analogie verwijzen verzoekers in dit verband op hetgeen in het rapport van UNAMA 'Silence is Violence: End the abuse of Women in Afghanistan' d.d. 8 juli 2009 wordt vermeld ten aanzien van de positie van vrouwen in Afghanistan. In de UNHCR Eligibility Guidelines van juli 2013 wordt er gesproken over het gedrag dat wordt toegewezen ('women who are perceived as..') zodat het in casu niet enkel bepalend is verzoekers bepaalde normen en traditie(s)regels overschrijden.

De omstandigheid dat verzoekers perfect geïntegreerd zijn, is uiteraard op zich geen reden om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar ter zake dient de verwerende partij inderdaad rekening te houden met de impact van de integratie (uiten en ontplooiën als in België) en verwestering van verzoekers op hun functioneren in de Afghaanse samenleving. Dit onderzoek is volgens verzoekers onvoldoende gebeurd. Minstens is er sprake schending van de motiveringsplicht.

Het CGVS dient rekening te houden met alle omstandigheden ter zake, zoals onder meer het feit dat de kinderen zeer jong waren toen ze Afghanistan verlieten en dus derhalve in hun prille jeugd enkel herinneringen hebben aan België en dus wellicht volgens hun beleving steeds in België hebben gewoond, de gevolgen hiervan voor de vorming van hun identiteit, zoals de mogelijkheid tot zelfontplooiing, het feit dat ze geen praktiserende moslims zijn, en de (on)mogelijkheid om invulling te geven aan die identiteit in Afghanistan.

Voorts verwijzen verzoekers naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA). In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of IFA is both legally questionable and – in the case of Afghanistan – factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, as expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IFA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run "European Reintegration Network Programme for Afghanistan" has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support."⁸

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 bevestigt het volgende:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul [...]"⁹

Dat verzoekers bij terugkeer mogelijk problemen zullen ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return.

Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan"

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, des to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable."¹⁰

Uit alle elementen in het dossier blijkt dat verzoekers zich niet meer kunnen vinden in heel veel elementen van de Afgaanse gewoonte/cultuur/denkwijze. De verwerende partij had dan ook een ernstig onderzoek moeten verrichten. Het staat evenwel vast dat de motieven niet afdoende zijn.

Met betrekking tot de vrees van verzoekers moeder dat verzoekers jong zullen moeten trouwen stelt de verwerende partij dat dit een blote bewering is die ze geenszins heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Verzoekers moeder verklaarde dat ze zelf getrouwd is toen ze amper 16 jaar oud was omdat haar ouders dit zo beslist hadden. Hoewel verzoekers moeder en vader hebben verklaard dat ze niet willen dat eerste verzoekster jong trouwt, verklaarde moeder van verzoekers dat de situatie in Afghanistan zo is (ze verwijst hiermee naar de Afgaanse traditie) en dat ouders ook omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren. Daargelaten dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan verzoekers precare financiële situatie, wensen verzoekers te benadrukken dat de verwerende partij geen oog heeft voor de realiteit in Afghanistan. Het risico dat eerste en tweede verzoeksters zullen uitgetrouweld worden, verhoogt niet alleen omwille van economische motieven van de familie, maar ook omwille van het naleven van Afgaanse gewoonten/tradities, wat als het zwaard boven het hoofd van verzoekers ouders hangt. Ten onrechte ziet de verwerende partij niet in dat in de Afgaanse samenleving een meisje ten laatste tegen haar 20ste dient gehuwd te zijn.¹¹ⁿ

In het tweede onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen, na een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming, aan dat zij een kwetsbaar profiel hebben. Vervolgens voeren verzoekende partijen aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld dient te worden en stellen zij aan de hand van verschillende rapporten een stijging van het geweld in Afghanistan vast, zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Bovendien stellen verzoekende partijen dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en dat zij *de facto* een "internal displaced person" (IDP) zullen worden.

Het gegeven dat hun ouders zich in België hebben gevestigd, wil volgens hen niet zeggen dat zij zich zouden kunnen vestigen in hun regio. Voorts menen zij dat het feit dat zij minderjarige, schoolgaande kinderen zijn hun situatie zeer precair maakt.

Ten slotte betogen verzoekende partijen dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afgaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en dat er humanitaire noden ontstaan. Zij citeren wat dit betreft uit verschillende bronnen en voegen hieraan toe dat jongeren die opgeleid zijn in Europa zich meestal in een nadeligere situatie bevinden bij het vinden van werk. Verzoekende partijen verwijten de commissaris-generaal de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt te hebben verwaarloosd en menen dat hen ten onrechte geen internationale bescherming wordt toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een schrijven van Caritas International van 12 maart 2018 (stuk 2);
- een schrijven van het schoolteam van Vrije Basisschool 'Den Hulst' van 26 februari 2018 (stuk 3);
- een schrijven van de netwerkpsychiater van Yuneco GG-Jeugdnet Vlaams Brabant van 22 mei 2018 (stuk 4);
- verschillende getuigenverklaringen (stukken 5-10).

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-24 en 47-51, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 79.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met twee attesten van 12 november 2018 in verband met hulpverlening die zij en hun ouders krijgen (stuk 1) en verschillende getuigenverklaringen (stukken 2-4) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden achten.

2.3.3.2. Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar ouders de problemen die haar vader in Afghanistan zou hebben gekend zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen asielaanvragen en hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen element aanhaalt dat een nieuw licht werpt op de in het kader van de asielaanvragen van haar ouders gedane vaststellingen, omdat (ii) zij haar vrees voor Islamitische Staat (IS) in Afghanistan niet personaliseert, omdat (iii) ervan kan worden uitgegaan dat zij in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden, omdat (iv) zij geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoert op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij, haar broer en haar zus een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij in Afghanistan naar school zouden gaan, omdat (v) een algemene bewering niet volstaat om het risico op ontvoering van haar, haar zus en haar broer aan te tonen, omdat (vi) het feit dat zij in België soms Nederlands en soms Farsi spreekt met haar ouders niet voldoende is om te concluderen dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van haar taalgebruik geïdentificeerd zou worden als een “returnee” van Europa en hierdoor een verhoogd risico op ontvoering zou lopen, omdat (vii) in de omstandigheid dat zij in Afghanistan een hoofddoek en lange kledij zou moeten dragen, dat zij er niet aan dansen, zwemmen, sport en toneel kan doen en dat zij in België naar school gaat en hier vrienden en vriendinnen heeft geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit kan worden gevonden, omdat (viii) de vrees van haar moeder dat zij, haar zus of haar broer jong zullen moeten trouwen louter een blote bewering is die geenszins wordt gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven, omdat (ix) een gebrek aan contact of een beperkt contact met familie in haar land van herkomst, een beperkte talenkennis en een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kunnen beschouwd worden en het feit dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland de religie en taal (verder) zou moeten leren en de banden met haar familie in Afghanistan opnieuw zou moeten opbouwen geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in haar hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (x) haar goede integratie in België mogelijk aangevoerd kan worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, omdat (xi) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen en omdat (xii) er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in deze beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (ii) de omstandigheid dat zij België leuk vindt en hier graag naar de speeltuin gaat elementen betreffen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaan om haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, en omdat (iii) haar moeder in het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in haar hoofde volledig verwees naar de verklaringen die zij aflegde in het kader van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster en in de eerste bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom haar zus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend en dezelfde

beoordeling ook op haar verzoek om internationale bescherming van toepassing is, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de omstandigheid dat hij in België graag wil voetballen een element betreft dat mogelijk aangevoerd kan worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaat om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, omdat (ii) het feit dat hij een goedaardige tumor heeft en kwaad en nerveus wordt sinds hij is gevallen vreemd is aan het Verdrag van Genève, omdat (iii) de verklaring van zijn moeder dat hij niets weet over Afghanistan geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, omdat (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van zijn moeder dat kinderen van zijn leeftijd niet naar school gaan in Afghanistan, omdat (v) de opmerkingen van zijn advocaat dat hij een risico zou lopen op kinderarbeid als het inkomen van zijn familie onvoldoende is en dat er een risico zou zijn op onder meer eerwraak wanneer hij zelf een partner zou kiezen in Afghanistan louter hypothetische beweringen zijn, en omdat (vi) zijn moeder in het persoonlijk onderhoud op het CGVS in zijn hoofde volledig verwees naar de verklaringen die zij aflegde in het kader van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster en in de eerste bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom zijn zus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend en dezelfde beoordeling ook op zijn verzoek om internationale bescherming van toepassing is, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Met betrekking tot jouw verwijzing en die van je moeder naar de problemen die jouw vader in Afghanistan zou gekend hebben moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen asielaanvragen. Het CGVS nam in het kader van hun asielaanvragen op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 16 maart 2018. In het kader van jouw eigen asielaanvraag haalden jij noch jouw moeder enig element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvragen van jouw ouders. Het CGVS merkt op dat jij verklaarde dat jullie Afghanistan verlieten omdat IS jouw vader wou doden, je weet echter niet waarom IS je vader wou doden (CGVS 1812233, p. 7). Je gaf aan dat je hoorde dat IS slecht is en dat je vreest dat IS jou of je familie zou doden, je weet echter niet waarom IS jullie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7).

Je ouders verklaarden echter dat je vader problemen had met de taliban, niet met IS (CGVS gehoorverslagen 1529131 en 1529131B, dd. 09/08/2017). Je zei dat je grootvader en de moeder van je tante gedood zijn door IS (CGVS 1812233, p. 7). Er blijkt echter uit de verklaringen van jou en je moeder dat je grootvader, die recent overleed, stierf ten gevolge van ziekte (CGVS, p. 10) en dat je andere grootvader nog leeft (CGVS 1812233, p. 6, 12). Jouw ouders maakten op geen enkel moment, noch in de onderhouden in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming, noch in die in het kader van de verzoeken van jou, je zus en en je broer, melding van een familielid dat gedood is door IS. Gezien jouw jonge leeftijd op het moment van je vertrek uit Afghanistan, je was immers ongeveer vijf jaar oud toen je Afghanistan verliet, jouw beperkte herinneringen aan Afghanistan (CGVS, p. 6) en de weinig eenduidige verklaringen van jou en jouw ouders kunnen jouw verklaringen over de vermeende problemen van je familie met IS niet als geloofwaardig worden beschouwd. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de vermeende problemen van jouw vader met de taliban. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie blauwe map).

Met betrekking tot jouw vrees voor IS in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uit jouw verklaringen blijkt dat je hierbij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en deze vrees niet personaliseert. Je hoorde immers in het algemeen dat IS slecht is en mensen doodt, je hebt zelf nooit mensen van IS gezien en je weet niet waarom IS je familie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7). Met betrekking tot jouw verklaring dat familieleden van jou gedood zijn door IS werd hierboven reeds opgemerkt dat dit niet geloofwaardig is."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er, gelet op de informatie in het administratief dossier, kan worden van uitgegaan dat verzoekende partijen in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kunnen vinden en dat het gegeven dat het raar zou zijn voor eerste en tweede verzoekster om enkel met meisjes op school te zitten geen verband houdt met de vrees ten aanzien van Afghanistan of met het eventuele risico op ernstige schade dat zij daar zouden lopen. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

"Met betrekking tot de verklaring van je moeder dat je in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan omdat de situatie van meisjes op school er niet goed is, omdat je ouders geen geld hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan, omdat kinderen onderweg naar school ontvoerd worden en omwille van de algemene onveiligheid (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 5, 6) dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Balk heel wat scholen gevestigd zijn, zowel lagere scholen, middelbare scholen als instellingen van hoger onderwijs, en zowel scholen voor jongens, scholen voor meisjes als gemengde scholen. Er kan dan ook worden aangenomen dat je in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Dat het raar zal zijn voor jou om enkel met meisjes op school te zitten (CGVS 1812233, p. 11), zoals je moeder zei, houdt geen verband met de vrees ten aanzien van jouw land van herkomst, noch met het eventuele risico op ernstige schade dat jij daar zou lopen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt hebben de voornaamste barrières voor meisjesonderwijs buiten het schoolsysteem te maken met de economische situatie van de familie en conservatieve opvattingen en tradities binnen de gemeenschap (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit zijn redenen die je moeder ook aanhaalt, echter kan er in dit geval geen geloof aan worden gehecht. Dat je ouders geen geld zouden hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan is vooreerst louter een reden van economische aard die niet kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Bovendien merkt het CGVS op dat uit de verklaringen van je ouders in het kader van hun asielaanvragen blijkt dat jullie naar Afghaanse normen een bemiddelde familie zijn, zo was je vader hoofd van een transportbedrijf en had je familie aan vaders kant meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6, 11). Gevraagd of je vader opnieuw zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan, haalde je moeder slechts aan dat zijn leven in gevaar is omwille van de taliban en dat de taliban overal in Afghanistan zijn (CGVS 1812233, p. 12). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen van je vader met de taliban, acht het CGVS je vader in staat om opnieuw te werken in Afghanistan en zo in het levensonderhoud en de scholing van zijn kinderen te voorzien. Voorts merkt het CGVS op dat je paternale grootvader recent overleed, maar dat je moeder zelfs niet weet of je vader, de enige zoon, recht heeft op een deel van de erfenis (CGVS 1812233, p. 10).

Nochtans blijkt uit de verklaringen van je vader in het kader van zijn asielaanvraag dat je grootvader en zijn broer eigenaar waren van meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6). Dat je moeder zelfs niet weet of je vader recht heeft op een deel van de erfenis ondermijnt de geloofwaardigheid van haar bewering niet genoeg geld te hebben om haar kinderen naar school te laten gaan.

Gevraagd waarom de situatie voor meisjes op school in Afghanistan niet goed is, zei je moeder dat men er in Afghanistan niet van houdt dat meisjes naar school gaan en dat dit een negatieve impact zal hebben op haar kinderen (CGVS 1812233, p. 11). Echter blijkt uit de verklaringen van je moeder dat je beide ouders willen dat hun kinderen studeren (CGVS 1812233, p. 10), dat jij naar een privé-kleuterschool ging toen je nog in Afghanistan woonde (CGVS 1592131B, p. 3), dat je grootmoeder les gaf aan een meisjesschool (CGVS 1812233, p. 12 en CGVS 1592131, p. 6), dat je grootouders blij zijn dat je naar school gaat nu (CGVS 1812233, p. 12) en dat het er voor je ouders en familie in Afghanistan niet toe doet dat je in België naar een katholieke school gaat (CGVS 1812233C, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt allerminst dat jouw omgeving naar Afghaanse normen conservatief is en je omwille hiervan niet naar school zou kunnen gaan."

De commissaris-generaal stelt evenzeer op goede gronden dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij in Afghanistan naar school zouden gaan. De commissaris-generaal wijst wat dit betreft in de bestreden beslissingen terecht op het volgende:

"De Raad stelde reeds in haar arrest in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu werden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van jou, je broer en zus aannemelijk maken. Het CGVS herhaalt in deze context de volgende opmerking van de Raad: "Uit hun verklaringen blijkt dat hun oudste dochter in Afghanistan dagelijks in de voormiddag naar de kinderopvang ging en dat zij dit niet meer toelieten toen verzoeker een tweede keer door de taliban werd bedreigd (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22; stuk 10, gehoorverslag verzoekster, p. 3). In de mate dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, kan evenmin worden aangenomen dat zijn oudste dochter als gevolg daarvan verhinderd werd naar de kinderopvang te gaan." Met betrekking tot het risico op ontvoering van jou, je zus en broer zei je moeder in algemene bewoordingen dat jullie ontvoerd zullen worden omdat jullie meisjes zijn of ontvoerd zullen worden voor geld of misbruik, en dat ontvoeringen van schoolkinderen bijna elke dag gebeuren in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 11 en CGVS 1812233D, p. 5). Deze algemene bewering volstaat echter niet om aan te tonen dat jij, je broer of zus in jullie land van herkomst werkelijk zullen worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Je moeder verklaarde dat jij, je broer en zus specifiek zouden gevisieerd worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn na jullie terugkeer uit Europa, ze zouden dit met name kunnen afleiden uit jullie kledij en taal (CGVS 1812233, p. 11, 12). Dat jullie ontvoerd zouden worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn blijft echter een blote bewering. Je moeder verklaarde immers dat in haar familie nooit kinderen werd ontvoerd (CGVS 1812233D, p. 5), nochtans waren jullie een bemiddelde familie in Afghanistan. Gevraagd of je moeder schoolkinderen kende die ontvoerd zijn, vernoemde ze enkel een buurjongen die niet van een rijke familie was (CGVS 1812233D, p. 5). Voorts merkt het CGVS op dat verwacht kan worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen. Met betrekking tot je taalgebruik merkt het CGVS op dat het feit dat je in België soms Nederlands en soms Farsi spreekt met je ouders (CGVS 1812233, p. 6, 10) niet voldoende is om te concluderen dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van je taalgebruik geïdentificeerd zou worden als een "returnee" van Europa en hierdoor een verhoogd risico op ontvoering zou lopen. Immers blijkt dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt en kan verwacht worden dat je kennis van deze taal snel verhoogd kan worden indien nodig gezien jouw jonge leeftijd en het feit dat je ouders moedertaalsprekers zijn."

Door in het verzoekschrift louter enkele passages uit algemene rapporten aan te halen, zonder deze te betrekken op hun eigen, concrete persoonlijke situatie, slagen verzoekende partijen er niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 blijkt overigens dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die schoolgaande kinderen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch dat er rekening dient te worden gehouden met - en dat het afhankelijk is van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak.

De vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Gelet op de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, maken verzoekende partijen *in casu* niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van hun profiel als schoolgaande kinderen een verhoogd risico lopen op vervolging. Ook door het louter herhalen van de verklaringen die hun moeder hierover heeft afgelegd, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en zij blijven hiertoe in gebreke.

Met betrekking tot het argument van verzoekende partijen dat zij niet naar Afghanistan willen terugkeren omdat zij daar een hoofddoek en lange kledij zouden moeten dragen, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat hierin geen intentionele bedreiging kan worden gevonden van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe in de bestreden beslissingen:

“Er dient te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar jouw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die je gekend hebt tijdens jouw verblijf in België, niet volstaat om in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan het feit dat je lange kledij en een hoofddoek niet leuk vindt en graag een korte broek en kledij met korte mouwen wil dragen en geen hoofddoek niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande motieven gelden bovendien evenzeer voor de verklaring van verzoekende partijen dat zij in Afghanistan niet aan dansen, zwemmen, sport en toneel kunnen doen, activiteiten die eerste verzoekster in België wel beoefent. Daarbij komt dat, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *“de sociale attitudes ten opzichte (van) de plaats van meisjes en vrouwen in Afghanistan minstens in stedelijke gebieden losser geworden zijn”* en dat er volgens deze informatie *“doorheen het land vrouwenteams (bestaan) voor handbal, voetbal, volleybal, basketbal, judo, karate, taekwondo, hockey, cricket, schaken, powerlifting en andere sporten die compatibel zijn met de Afghaanse en islamitische cultuur en tradities”* en dat er in Mazar-e-Sharif *“onder meer een skateboardingschool (is) voor meisjes en jongens”* en dat er *“in steden zoals Kabul, Herat en Mazar-e-Sharif gyms, sportclubs, parken en zelfs zwembaden (zijn) voor vrouwen”*.

Gelet op deze motieven, die verzoekende partijen niet weerleggen of ontcrachten middels het voorleggen van (recentere) andersluidende informatie, voeren verzoekende partijen niet dienstig aan dat eerste verzoekster in België verschillende activiteiten kan uitoefenen die in Afghanistan voor meisjes niet zijn toegelaten. Door zich te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn, doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen aangevoerde argumenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissingen aan te tonen.

Over het argument van verzoekende partijen dat zij in België willen blijven omdat ze hier naar school gaan en hier vrienden en vriendinnen hebben, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende:

“Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vrees van verzoekende partijen om jong te moeten trouwen, wordt in de bestreden beslissingen op het volgende gewezen:

“Aangaande de vrees van jouw moeder dat jij, je zus of broer jong zullen moeten trouwen (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 6) dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is die ze geenszins heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Je moeder verklaarde dat ze getrouwd is toen ze 16 jaar was omdat haar ouders dit zo beslist hadden (CGVS 1812233, p. 11), tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming verklaarde ze echter dat ze 17 of 18 jaar oud was toen ze trouwde (CGVS 1592131B, p. 2). Jouw moeder verklaarde voorts dat zowel zij als jouw vader niet willen dat jij jong trouwt (CGVS 1812233, p. 10, 11). Gevraagd wat haar doet denken dat jij en je zus jong zouden moeten trouwen gezien zij en haar echtgenoot dit niet willen, antwoordde ze dat de situatie in Afghanistan zo is en dat ouders ook omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren (CGVS 1812233, p. 11). Ook over je broer zegt ze dat hij niet zal kunnen studeren en gedwongen zou worden om te trouwen omdat jullie familie geen geld heeft voor studies (CGVS 1812233D, p. 6). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan er echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat jouw familie in geval van terugkeer naar Afghanistan in precaire financiële omstandigheden zou verkeren. Bijgevolg slaagde je moeder er niet in aannemelijk te maken dat jij, je zus of broer op jonge leeftijd zouden moeten trouwen.”

Verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot een herhaling van hun verklaringen hierover en hun eigen standpunt, namelijk dat hun moeder ook jong is moeten trouwen, dat de situatie in Afghanistan zo is en dat hun ouders omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun asielerelaas weerleggen verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maken verzoekende partijen hun vrees voor vervolging niet aannemelijk. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen afgelegde verklaringen. Ten slotte kan uit de vaststelling dat het (thans) in Afghanistan zeldzaam is dat meisjes van twintig jaar ongehuwd zijn niet zonder meer worden afgeleid dat eerste en tweede verzoekster, die respectievelijk acht en zes jaar oud zijn, bij een terugkeer naar hun land van herkomst verplicht zouden worden om voor het bereiken van de leeftijd twintig jaar te huwen.

Inzake de verwestering van verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“Jouw moeder wierp in jouw hoofde ook op dat je verwesterd bent (CGVS 1812233, p. 9). Gevraagd wat ze daarmee bedoelt zei ze dat je de Farsi taal onvoldoende machtig bent, dat je niets weet over jullie religie en dat je geen contact hebt met jullie familie in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 9). Met betrekking tot jouw talenkennis dient vooreerst herhaald te worden dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt, dit blijkt uit het feit dat je met je ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Gevraagd of jij en je broer en zus geen Farsi zouden kunnen leren als het nodig is, jullie slaagden er immers wel in op korte tijd Nederlands te leren, zei je moeder dat het moeilijk zal zijn voor jullie (CGVS 1812233, p. 10). Op de vraag waarom jullie moeilijkheden zouden hebben om de taal te leren, antwoordde ze dat het omwille van de taalverandering is en dat het moeilijk zal zijn voor jullie om Nederlands op te geven en Farsi te leren (CGVS 1812233, p. 10), wat een bijzonder vage en weinig overtuigende verklaring is. Met betrekking tot jouw gebrek aan kennis over de islam dient opgemerkt te worden dat dit niet louter een gevolg is van jouw verblijf in België, maar evenzeer van het feit dat jouw ouders, die sjiitische moslims zijn, jullie niets vertellen over deze religie omdat jij, je broer en zus nog klein zijn en jullie focus op school ligt (CGVS 1812233C, p. 5). Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie desgewenst in staat moet zijn je de nodige kennis over de islam bij te brengen op het niveau van een kind, en dat je je kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan. Met betrekking tot je moeders verklaring dat je geen contact hebt met je familie in Afghanistan moet vooreerst opgemerkt worden dat je ouders wel nog contact hebben met de familie en dat jij hen groet aan de telefoon wanneer je ouders hen bellen (CGVS 1812233, p. 6). Het CGVS merkt voorts op dat een gebrek aan contact of een beperkt contact met familie in jouw land van herkomst, een beperkte talenkennis en een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kunnen beschouwd worden. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat

het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland de religie en taal (verder) zou moeten leren en de banden met je familie in Afghanistan opnieuw zou moeten opbouwen geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de opmerking van jouw advocaat, met name dat het CGVS rekening moet houden met de verwestering van jou, je broer en zus bij jullie functioneren in de Afghaanse maatschappij en dat de vraag moet gesteld worden of jullie kunnen verbergen dat jullie in Europa opgroeiden (CGVS 1812233, p. 13), dient opgemerkt te worden dat noch jijzelf, noch je moeder aantonen en geenszins aannemelijk maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa anders/als verwesterd gepercipieerd en alzo geviseerd zal worden. Er werd op geen enkele manier concreet aangetoond dat jouw verblijf in Europa van jou een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat jij, als achtjarig meisje, omwille van jouw verblijf in België, je niet in de stad Mazar-e-Sharif zou kunnen vestigen met jouw gezin. Men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar jij echter in gebreke blijft. Je moeder haalde aan dat je in Afghanistan niet aanvaard zal worden door de gemeenschap omwille van je kledij en taal (CGVS 1812233, p. 10), hierboven werd reeds uitgelegd waarom dit niet aannemelijk is.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen niet dat de commissaris-generaal erkent dat eerste verzoekster haar eigen moedertaal niet voldoende machtig is. De commissaris-generaal stelt immers dat eerste verzoekster wel een zekere kennis van het Farsi heeft en dat dit blijkt uit het feit dat zij met haar ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Door te stellen dat het “*buiten kijf*” staat dat zij moeilijkheden zullen kennen, slagen verzoekende partijen het motief in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van hun moeder dat zij moeilijkheden zouden hebben omwille van de taalverandering en dat het moeilijk zal zijn voor hen om Nederlands op te geven en Farsi te leren bijzonder vaag en weinig overtuigend zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de Raad meent dat kan verwacht worden dat de kennis van verzoekende partijen van het Farsi snel verhoogd kan worden indien nodig, gezien hun jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken.

Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal dient te beoordelen wat de impact is van het gegeven dat zij thans geen kennis hebben van de islam, gaan zij eraan voorbij dat hierover in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kan worden beschouwd en dat het feit dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Afghanistan de religie (verder) zouden moeten leren geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in hun hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de argumentatie van verzoekende partijen over de verklaring van hun moeder dat eerste verzoekster geen contact zou hebben met haar familie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat de ouders van verzoekende partijen nog (telefonisch) contact hebben met hun familie in Afghanistan en dat verzoekende partijen hun familie dan kort groeten (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 6). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij geen band meer hebben met hun land van herkomst. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij dermate verwesterd zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen en dat zij, als minderjarige sjiiitische verwesterde moslims die bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende normen en (gewoonte-)regels zullen schenden, behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de goede integratie van verzoekende partijen in België, bevatten de bestreden beslissingen de volgende overwegingen:

“Betreffende jouw goede integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen of die van je moeder blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat, deelneemt aan sportieve en culturele activiteiten, Nederlands spreekt en hier vrienden en vriendinnen in de lokale gemeenschap hebt, betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat ze geen of onvoldoende herinneringen hebben aan een ander land dan België, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen blijven wat dit betreft evenwel in gebreke.

De door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde brieven en getuigenissen van hun school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, de brief van hun juridische begeleider in het opvangcentrum, de foto's en hun schoolrapporten (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten') kunnen de voorgaande appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal overweegt hierover terecht dat deze documenten geen betrekking hebben op de door verzoekende partijen ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, dat ze hoogstens een aanwijzing vormen van hun integratie in België en dat ze mogelijk kunnen worden aangevoerd in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaan om verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekende partijen betogen niet te begrijpen waarom deze documenten hun verwestering niet kunnen aantonen, doch zij laten na *in concreto* aan te tonen op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Uit deze stukken, die verzoekende partijen overigens nogmaals voegen bij het verzoekschrift, blijkt weliswaar de uitstekende integratie van verzoekende partijen in de Belgische samenleving, doch verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan - en de Raad ziet niet in - op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Hetzelfde kan worden gesteld over de bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde getuigenverklaringen (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 2-4).

Aangaande de verwijzingen van verzoekende partijen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, benadrukt de Raad ten slotte dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen dienen hun vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maken verzoekende partijen hun verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Zij beperken zich louter tot een algemene verwijzing naar hun verblijf en integratie in België en tot het voorleggen van de vernoemde brieven, getuigenissen, foto's en schoolrapporten waaruit deze integratie blijkt, doch hiermee tonen zij niet aan dat hun verblijf in België sinds oktober 2015 van hen dusdanig verwesterde kinderen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Aldus maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen.

Wat betreft het door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde begeleidingsverslag van het Yuneco Careteam, waaruit blijkt dat er aan verzoekende partijen en hun ouders een psychosociale begeleiding aangeboden werd van 20 maart 2018 tot 2 juli 2018 (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

"Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jullie situatie, kan dit verslag op geen enkele wijze bovenstaande analyse veranderen. De enige concrete inhoudelijke vaststelling in dit verslag is immers dat jij en je gezinsleden stress ervaren. Bovendien merkt het CGVS op dat volgens het verslag de begeleiding in de verkennende fase is gebleven aangezien er slechts enkele sessies zijn geweest met jullie gezin."

Hetzelfde kan worden gesteld over het door verzoekende partijen bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van de netwerkpsychiater van Yuneco GG-Jeugdnet Vlaams Brabant van 22 mei 2018 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4).

Ook uit de door verzoekende partijen bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde attesten van 12 november 2018 in verband met hulpverlening die zij en hun ouders krijgen (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1) blijkt dat verzoekende partijen stress ervaren, doch deze vaststelling vermag de voorgaande motieven niet om te buigen.

Wat betreft de elementen die tweede verzoekster met betrekking tot haar specifieke situatie voor het CGVS had ingeroepen, wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Je herinnert je je niets meer van Afghanistan (CGVS, p. 3). Je verklaarde dat je niet naar Afghanistan wil gaan omdat het niet leuk is in Afghanistan, er wordt met name gevochten in Afghanistan (CGVS, p. 3). Je weet niet welke andere dingen er niet leuk zijn in Afghanistan (CGVS, p. 3). Uit jouw verklaringen blijkt dat je in Afghanistan de algemene veiligheidssituatie vreest. Dit houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, religie, nationaliteit, politiek of behorende tot een sociale groep) en kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Er kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat het hier leuk is, zo vind je het leuk om hier naar de speeltuin te gaan (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij België leuk vindt en hier graag naar de speeltuin gaat betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de elementen die derde verzoeker met betrekking tot zijn specifieke situatie voor het CGVS had ingeroepen, wordt in de derde bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Je verklaarde dat je niet weet waarom je niet naar Afghanistan wil gaan (CGVS, p. 3). Je zei dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen. Uit je verklaringen blijkt dat je geen vrees hebt ten opzichte van Afghanistan. Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij hier graag wil voetballen betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Je moeder legde in het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde verklaringen af over je medische toestand, met name dat je in België bent gevallen van een hoogte en dat de dokters een goedaardige tumor in je hoofd hebben ontdekt (CGVS, p. 4, 5). Ze vreest dat je in Afghanistan geen medische behandeling zal kunnen krijgen als de tumor problemen zou veroorzaken. Je moeder zei tevens dat je kwaad en nerveus wordt sinds je val en dat je hiervoor in behandeling bent bij een psycholoog (CGVS, p. 5). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jouw situatie, is het feit dat je een goedaardige tumor hebt en kwaad en nerveus wordt sinds je gevallen bent echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit de verklaringen in jouw hoofde geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dien je voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan je meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Met betrekking tot je moeders verklaring dat je niets weet over Afghanistan en je je niets herinnert van Afghanistan (CGVS 1812233D, p. 4) dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde asielmotieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de opmerking van je moeder dat kinderen van jouw leeftijd niet naar school gaan in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat jouw zus Z. (...), die ongeveer dezelfde leeftijd had als jij nu hebt in de periode van jullie vertrek uit Afghanistan, in Afghanistan naar de kleuterschool ging (CGVS 1592131B, p. 3). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan deze bewering.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je een risico zou lopen op kinderarbeid als het inkomen van je familie onvoldoende is (CGVS 1812233D, p. 7), stelt het CGVS vast dat dit louter een hypothetische bewering is. In de hieronder vermelde beslissing van je zus Z. (...) werd opgemerkt dat jouw familie in Afghanistan welstellend was en dat je moeder geen gegronde redenen aanhaalde waarom je vader niet zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS merkt voorts op dat jouw familie aan vaders kant, met wie je ouders nog in contact zijn, nog steeds minstens in het bezit is van een appartementsgebouw (CGVS 1812233D, p. 8), waaruit blijkt dat ze niet in precaire omstandigheden leven. Er zijn bijgevolg geen gegronde redenen om aan te nemen dat jij in geval van terugkeer naar Afghanistan verplicht zou zijn om als kind te werken.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat er een risico zou zijn op onder meer eerwraak wanneer je zelf een partner zou kiezen in Afghanistan (CGVS, 1812233D, p. 7), dient opgemerkt te worden dat dit loutere een hypothetische bewering is waarvoor geen enkel concrete aanwijzing is, zeker gezien je nog maar vier jaar oud bent en dus nog lang niet in staat bent om zelf een partner te kiezen.” Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partijen wijzen op het bepaalde in artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en in artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 over het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien is uit het voorgaande genoegzaam gebleken dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij terug naar Afghanistan zouden gaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.6.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

In de bestreden beslissingen wordt dit als volgt toegelicht:

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid.

De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Jij bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de provincie Balkh zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de door hen geciteerde passages uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 en uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van ECOI van 3 augustus 2017 blijkt weliswaar een stijging van het geweld in Afghanistan en in de hoofdstad Kabul, doch hieruit blijkt niet dat er specifiek voor burgers van de provincie Balkh, waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de humanitaire noden in Afghaanse steden omwille van de steeds groter wordende stroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten, en hiervoor verwijzen naar verschillende bronnen, wordt erop gewezen dat zij met hun algemene, theoretische betoog niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar de stad Mazar-e-Sharif met socio-economische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. In tegendeel, uit de motieven van de bestreden beslissingen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen afkomstig zijn uit een bemiddelde familie. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden ("IDP's") terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werden zij vergezeld van hun moeder en hun vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN